

Phần 26

Chương 76

Trêu Ghẹo

Đôi mắt đen cực kỳ phát sáng, tràn đầy tò mò của tiểu nữ nhân, vô cùng tinh khiết, lại có một chút mùi vị bí ối.

Đột nhiên Úy Vân Kiệt giương môi cười, híp mắt nhìn nàng chằm chằm: “Muội muốn nghe cái gì?”

Hắn dám thề, trong đầu nha đầu này tuyệt đối không nghĩ cái gì tốt đẹp.

“Hả?” Úy Tuệ sững sờ, chớp mắt, cười hắc hắc nói: “Huynh nói cái gì ta nghe cái đó.”

Úy Vân Kiệt chậm rãi đi tới bên giường, khẽ khom người xuống, nhìn đôi mắt to lóe sáng của nàng, đột nhiên vươn ngón tay ra, hung hăng chọt vào trán nàng.

“Suốt ngày đoán mò cái gì?”

“Ồ?” Úy Tuệ dùng sức đánh tay của hắn, vừa xoa trán vừa ảo não trừng hắn: “Ai đoán mò gì chứ? Không phải huynh có chuyện muốn nói sao?”

Thiệt thòi nàng nghĩ muốn san sẻ với hắn, cái tên lấy oán báo ơn.

Úy Vân Kiệt liếc mắt nhìn nàng: “Không được nghĩ lung tung, ta chỉ có hứng thú với nữ nhân.”

“Hít.” Úy Tuệ nghe vậy, hít một hơi khí lạnh, chẳng lẽ tên này có thuật đọc tâm? Thậm chí ngay cả trong lòng nàng nghĩ gì cũng biết.

“Ngu ngốc, trên mặt muội đều viết ra hết.” Úy Vân Kiệt không nhìn được néo đôi má trắng nõn của nàng.

Mặc dù tính tình thay đổi, thế nhưng chỉ số thông minh thì, hời ôi, sợ là cũng chỉ như vậy thôi.

Úy Tuệ cuống quýt lấy tay bụm mặt, không đúng, trên mặt nàng sao có thể viết chữ?

“Huynh chọt dạ à?” Nàng bình tĩnh lại, bắt đầu phản kích.

Nàng mới không tin, mặc dù có thuật đọc tâm cũng không thể biết được cặn kẽ như vậy.

Úy Vân Kiệt đen mặt: “Muội cho là như vậy?”

“Hắc hắc.” Úy Tuệ nhìn khuôn mặt hoàn mỹ của hắn, cười trêu ghẹo: “Huynh đẹp như vậy, ta cảm thấy nữ nhân trên đời này không xứng với huynh,

huynh cần phải có một loại nam nhân có tư thế anh tuấn, đẹp trai và thiên thần... ừm...”

Nàng còn chưa dứt lời, một cỗ lực lượng mạnh mẽ đánh tới gương mặt của mình, chính xác mà nói thì là đôi môi.

Có cái gì mềm mại đụng vào môi của nàng, đầu lưỡi ấm nóng, khi nàng còn chưa kịp phản ứng thì cực kỳ linh hoạt mà bá đạo xâm nhập vào miệng nàng, tùy ý đoạt lấy.

Huyền ảo!

Trong nháy mắt, trong đầu Úy Tuệ trống rỗng, chỉ cảm thấy hô hấp bị đoạt lấy từng chút một, thân thể mềm nhũn.

Tới lúc nàng cho rằng mình sắp ngất xỉu, lúc này nam nhân mới buông lỏng nàng ra.

Chống lại ánh mắt mờ mịt không biết gì của nàng, Úy Vân Kiệt nhếch môi cười khê, trong con ngươi đen tuyền lấp lánh ánh sáng rạng rỡ.

“Thế nào?”

“Ờ?” Úy Tuệ mờ mịt ngẩng đầu, tim đập mạnh và loạn nhịp nhìn hắn, trong đầu giống như là bị người ta nhét vào một bầy ong mật, vo ve vo ve.

Nàng vẫn còn không kịp phản ứng vừa rồi đã xảy ra chuyện gì.

Chỉ cảm thấy, đôi môi tê dại, sung tấy.

Như vậy, vừa rồi nàng bị hôn?

Nụ hôn đầu của nàng, phải không?

Hôn nữa, người hôn nàng lại là...?

“A..., huynh.” Cũng chỉ khoảng nửa khắc, Úy Tuệ sợ hãi ý thức được cái hiện thực này, rống to với hắn: “Vừa rồi huynh đã làm gì?”

“Muội không biết?” Úy Vân Kiệt nhẹ nhàng ngưng mi, khóe môi cong lên, ngay dưới ánh mắt kinh ngạc của nàng, đột nhiên cúi người, một tay nâng cái ót của nàng, một tay xuyên vào mái tóc mềm mại của nàng, lại hạ xuống một nụ hôn nồng nhiệt.

Lần này, Úy Tuệ hoàn toàn tỉnh táo, cả người run rẩy giật mình, đôi tay liêu mạng đẩy hắn ra.

Kẻ điên, biến thái. Nhưng sức lực của nàng với hắn mà nói thì không thể nghi ngờ là con kiến rung cây, mặc cho nàng xuất ra toàn lực cũng không đẩy được hắn, ngược lại khiến cho mình sức cùng lực kiệt, càng thêm vô lực, chỉ có thể mặc cho hắn tùy tiện đòi lấy.

Cho đến khi nàng cảm thấy không khí trong ngực đều bị hắn hút hết, môi cũng bị hắn mút rách.

Lúc này mới bỏ qua!

“Bây giờ biết rồi chứ?” Nhìn chằm chằm khuôn mặt đỏ bừng của nàng, Úy Vân Kiệt cười tà mỉa hỏi.

“Huynh? Kê điên.” Úy Tuệ thở từng hơi từng hơi, đợi hơi thở ổn định mới hung ác trừng hấn, cầm gối đập hấn.

“Huynh là tên khốn kiếp, biến thái, nụ hôn đầu tiên của lão tử, huynh lại cướp đi như vậy? Huynh cố ý đúng không? Trả ta, huynh trả cho ta.”

Đối với một muội tử còn chưa có kinh nghiệm yêu đương mà nói thì luôn tràn ngập chờ mong đối với nụ hôn đầu.

Không cần là trước hoa dưới trăng, chàng chàng thiếp thiếp, nhưng ít ra cũng phải là tình nồng ý mật, người tình ta nguyện chứ.

Thế nhưng dưới tình huống nàng u mê hồ đồ hấn lại hôn nàng.

Dựa vào, hấn còn có thân phận là ca ca của nàng.

Hấn có thể phụ trách sao?

Càng nghĩ càng nổi giận, thấy gối đầu nện trên người hấn cũng chỉ giống như là gãi ngứa, Úy Tuệ trực tiếp bỏ qua gối đầu, đứng dậy nhảy lên, giống như gấu Koala bám vào trên người Úy Vân Kiệt, hai tay ôm cổ hấn, cúi đầu hung hăng cắn vào cổ hấn.

Nàng thật sự dùng sức, hận không thể cắn xuống một miếng thịt của hấn.

Úy Vân Kiệt bị đau, khẽ nhíu đầu mày, nhưng trong đáy mắt lại tràn đầy ý cười vui sướng.

Một tay hấn nâng hông nàng, sợ nàng ngã xuống từ trên người mình, một tay kia giống như an ủi vỗ nhẹ vào lưng nàng.

“Vừa rồi muội nói là nụ hôn đầu?”

“Huynh nói xem? Khốn kiếp.” Trong miệng nồng nặc mùi vị của máu, nàng cắn hấn đến chảy máu, không ngờ rằng nhãi này còn không biết hối cải.

Còn nghi ngờ nụ hôn đầu của nàng có phải thật hay không nữa?

Nàng đột nhiên ngẩng đầu, đôi mắt chăm chú nhìn hấn, gằn như muốn phun ra lửa.

“Yêu nghiệt chết tiệt, huynh có biết hay không, con thỏ còn không ăn cỏ gàn hang đấy? Huynh... Thế mà huynh lại hôn ta? Huynh, ta hận huynh chết đi được, huynh đền đi, đền nụ hôn đầu tiên cho ta.”

Nói xong, trong đôi mắt của Úy Tuệ dâng lên hơi nước.

Nàng rất uất ức, nàng cảm thấy cực kỳ thiệt thòi.

Sao lại mất đi một cách không rõ ràng như vậy chứ? Nàng sẽ không tìm được nam nhân nữa rồi.

Tương lai muốn yêu thương nam nhân thì không thể có bóng ma.

Nếu như vừa đón nhận nụ hôn, trong đầu lại nhớ về tên này, còn không điên sao chứ?

Huông chi, cổ nhân bảo thủ, nếu nam nhân của nàng biết, hậu quả...

“Nữ hài ngoan.” Trong mắt Úy Vân Kiệt khó nén dịu dàng, đưa tay nhẹ nhàng vuốt ve tóc nàng, cười nói: “Chỉ cần muội muốn, bất ta đền cái gì cũng được.”

Cái gì cũng được? “Có thể để cho thời gian quay ngược, khiến chuyện vừa rồi không xảy ra sao?” Úy Tuệ đỏ mắt, uất ức nhìn hấn chăm chăm.

Đầu Úy Vân Kiệt đầy hắc tuyến: “Trừ cái này ra.”

“Ta chỉ muốn cái này.” Úy Tuệ giận dữ.

Úy Vân Kiệt bật cười, lần nữa đặt nàng trên giường, cúi người xuống, nhẹ nhàng xoa tóc của nàng: “Ng ngoan, vừa rồi là ta không tốt.”

Vốn là hấn không tốt, Úy Tuệ quay mặt đi không nhìn hấn.

“Huynh cố ý đúng không?”

“A.” Lần đầu tiên là muốn trêu chọc nàng, nhưng lần thứ hai, hấn có thể nói là không kim lòng nổi sao?

“Huynh đi đi.” Được hấn đối xử dịu dàng như vậy, đột nhiên da đầu Úy Tuệ run lên.

Nụ hôn vừa rồi, nếu như lần đầu tiên là nàng mơ hồ, nhưng lần thứ hai nàng rất tỉnh táo.

Đây cũng không phải là trò đùa dai, mà là nam nhân đối với nữ nhân.

Oa hu hu, nàng thật hoảng sợ.

Nếu để cho tên này ở lại, còn không biết xảy ra chuyện gì nữa.

Nàng vô cùng lo sợ, hoàn toàn không còn mạnh mẽ hung ác như vừa rồi cắn hấn.

Nhìn bộ dáng của nàng, trong lòng Úy Vân Kiệt hơi mát mát, hấn làm nàng sợ rồi.

“Được rồi, ca đi trước, muội nghỉ ngơi cho tốt.”

Úy Tuệ không lên tiếng, mãi đến khi hấn rời khỏi phòng, nàng mới oa một tiếng, lời kéo chăn, cả người chui vào trong chăn, gào khóc kêu loạn.

Rối loạn, thật sự rối loạn.

Nàng phải làm sao bây giờ?

Suy đi nghĩ lại, nàng quyết định, quên chuyện hôm nay đi, xem như là bị chó cắn thôi.

“Đứng lên đi, gào thét cũng vô dụng.”

Đột nhiên, trong phòng vang lên giọng nói của Úy Như Tuyết.

Úy Tuệ hoảng sợ, đột nhiên xúc chấn lên, chỉ thấy Úy Như Tuyết thoải mái ngồi ở bên bàn uống trà.

“Tỷ... Tỷ đến đây lúc nào?” Sao nàng không phát hiện? Còn nữa, cũng không có nha hoàn tiến vào bẩm báo.

Úy Như Tuyết để chén xuống, khẽ nhướn đôi mi thanh tú: “Ừ, một lúc rồi, hai người lại bận bịu nên không chú ý tới ta.”

“Hai người?” Úy Tuệ vội ngồi dậy, đôi mắt nhìn nàng chăm chăm: “Chuyện vừa rồi, tỷ đều thấy rồi hả?”

Khó khăn ổn định lại cảm xúc, nháy mắt lại rối loạn, khuôn mặt nhỏ nhắn lại càng nhỏ ra máu.

Quá mất mặt rồi.

“À.” Úy Như Tuyết xin lỗi gật đầu: “Ta muốn chào hỏi, nhưng hai người... Quá nhiệt tình.”

“Cái gì?” Úy Tuệ tức giận: “Con mắt nào của tỷ nhìn thấy bọn ta quá nhiệt tình rồi hả? Rõ ràng là hẳn không phải ta.”

Úy Như Tuyết nhướn mi, không lên tiếng, chỉ nghiêng ngẫm nhìn nàng chăm chăm.

Đôi mắt Úy Tuệ lại bắt đầu phun lửa: “Tỷ ở đây sao lại không giúp ta? Hu hu, đáng thương cho nụ hôn đầu của ta, cứ như vậy bị tên khốn kia lấy đi. Rõ ràng tỷ để ta rơi vào bất nhân bất nghĩa, bất trung bất trinh.”

Úy Như Tuyết nhíu mày: “Chỉ giáo cho?”

“Đây là không công bằng với nam nhân tương lai của ta.” Úy Tuệ tức giận nói.

Úy Như Tuyết cong môi: “Vậy muội gả cho hẳn, không phải là được à.”

Úy Tuệ khó tin trừng to mắt, đầu óc nha đầu này không có bệnh chứ? A... Không đúng, đầu óc của sát thủ có thể bình thường sao?

“Có tiền có thế, mỹ mạo khuynh thành, kỹ thuật hôn hạng nhất. Nam nhân như vậy không xứng với muội sao chứ?” Úy Như Tuyết nói thẳng.

“Tỷ cũng điên rồi.” Úy Tuệ tức giận liếc nàng, tiếp theo suy sụp tinh thần: “Tỷ không biết hẳn là ai à? Hẳn là ca ca của chúng ta.”

“Muội biết hẳn không phải.” Úy Như Tuyết nhắc nhở sửa chữa.

Úy Tuệ buồn bực: “Mặc dù hai ta là linh hồn chuyển kiếp, nhưng thân thể này vẫn của nguyên chủ.”

Nói xong, toàn thân nàng lại nổi lên một tầng da gà.

“Còn nữa, tên kia háo sắc thành tính, bên ngoài cũng không biết có bao nhiêu nữ nhân, tỷ để cho ta với hẳn? Ta mới không cần đấy.”

Ngay cả muội muội mình mà cũng hôn, còn là thứ tốt gì chứ.

“Vậ à.” Úy Như Tuyết khép hờ mắt, đáy mắt vui sướng khi người gặp họa.

Xem ra, đường tình của nam nhân này trong tương lai còn rất nhấp nhô đây.

Úy Tuệ thờ phì phò gật đầu, chột chân nản ôm đầu: “Ai, ta cảm thấy ta phải mau mau tìm nam nhân để gả, gần đây hẳn luôn lắc lư trước mặt ta, ta có trực giác hẳn đối với ta sợ là không có ý tốt.”

“Sặc.” Lần đầu tiên Úy Như Tuyết suýt chút nữa cười phun ra, đối với nàng giro ngón tay cái lên: “Trực giác của mọi cực kỳ chuẩn.”

Úy Tuệ thờ dài, nhìn hai mắt nàng, nghi ngờ: “Đang êm đẹp tở xuất hiện ở chỗ ta là vì chuyện gì?”

“Không phải nói Hoàng hậu nương nương có ban thưởng? Nha hoàn của mọi nói, mọi sẽ mang về giúp ta.” Úy Như Tuyết nói.

“Cho nên, tở chạy đến đây chờ lấy đồ?” Úy Tuệ khinh bỉ liếc nhìn nàng, thì ra cũng giống như mình, quý hẹp hòi mà.

“Dạ, ở trên tử đây, ta cảm một bộ trở về, y phục có vẻ chừng chạc, tở thích thì cảm về đi.” Úy Tuệ hào phóng nói.

Úy Như Tuyết cười khẽ: “Y phục thì mọi giữ lại, ta chỉ tới lấy thiệp, ngày ấy, ta sẽ đi chung với mọi vào cung.”

“Vào cung? Làm gì?” Úy Tuệ hoàn toàn quên mất lời nói lúc trước của Úy lão bà.

Úy Như Tuyết nhìn nàng chằm chằm, hơi buồn cười: “Bị người hôn một chút, đầu óc lại không thể sử dụng được rồi hả?”

Chương 77

Gặp Gỡ Trên Đường

“Đầu óc người nào không dùng được hả?” Úy Tuệ phản bác, chỉ là, như đã nói qua: “Tiến cung làm gì? Tở có bạn lâu năm trong cung?”

Lần này, tới lượt Úy Như Tuyết đen mặt.

Cho nên, giác quan thứ sáu siêu cường của Úy Tuệ nhạy cảm bắt được cái gì đó, giảo hoạt cười: “Tở, không phải thật chứ? Nam nhân trong lòng tở nhớ nhưng ở trong cung thật sao?”

“Mọi chỉ cần quan tâm chuyện của mình thôi. Nhắc nhở mọi một câu, ca kia của mọi cũng không phải là đèn cạn dầu, nếu thật sự được hẳn coi trọng, tự mọi suy nghĩ xem có thể chạy được hay không?” Úy Như Tuyết ác liệt phản kích.

Chỉ là, như vậy, cũng khiến cho Úy Tuệ càng thêm khẳng định.

Nàng mới không quan tâm chuyện hư hỏng của Úy Vân Kiệt, nói thế nào thì tên này cũng là ca ca của nguyên chủ, có biến thái hơn nữa cũng dám làm càn hay sao? Tiêu Minh Ca là người đầu tiên không đồng ý.

Hơn nữa, nàng dễ chọc sao?

Lần sau còn dám chọc giận nàng, nàng bảo đảm cào giết hẳn.

Ngược lại Úy Như Tuyết luôn lạnh nhạt như nước, hôm nay bị mình nói một câu lại khiến nàng phản ứng lớn như thế, hắc hắc, xem ra mình đã đoán đúng rồi.

Nam nhân nàng thích quả nhiên ở trong cung.

Người trong cung, sẽ là ai chứ?

Nghĩ một chút, Úy Tuệ kinh hãi: “Hoàng thượng? Tỷ, thế nhưng tỷ lại thích Hoàng thượng?”

Thái tử Tiêu Dục hơn hai mươi. Như vậy, phụ thân của hắn ít nhất cũng bốn mươi mấy, gần năm mươi, mà lại là lão nam nhân được ngâm trong dục vọng ở thâm cung nhiều năm, sao lại thích được chứ?

Hơn nữa, hiện giờ nàng vẫn là Thái tử phi tương lai, tương lai làm Hoàng phi, phải sửa bồi phận lại sao?

Khuôn mặt vốn đen của Úy Như Tuyết càng thêm trầm xuống: “Cô nương...”

“Hả?” Úy Tuệ ngẩng đầu, quái dị nhìn nàng, có thể không muốn nhi tử mà muốn lão tử, loại kiên quyết này không phải cô nương nào cũng có được.

“Muội có viết tiểu thuyết chứ?” Giọng Úy Như Tuyết nhạt nhẽo hỏi.

Úy Tuệ lắc đầu: “Muốn viết lắm nhưng mỗi lần vừa bắt đầu, viết không tới một vạn chữ đã cạn vốn. Quá khó khăn.”

“Cố gắng chút nữa, muội có tiềm lực.” Úy Như Tuyết đứng dậy, cho nàng một ánh mắt an ủi.

“Ta còn có chuyện, đi trước, không nằm mơ với muội được.”

Nói xong, gỡ thiệp mời trong khay xuống, lập tức rời đi.

“Ai.” Sao lại đi rồi? Chỉ là, nếu không phải là Hoàng thượng, sẽ còn nam nhân nào khác sao?

Theo nàng biết, trong Hoàng cung này, nam nhân bình thường cũng chỉ có một mình Hoàng thượng thôi, còn lại thái giám thì không tính, mà những Hoàng tử kia vừa qua mười bảy tuổi là phải xuất cung ra ngoài ở.

Cái này thật kỳ lạ.

Một ca ca, một tỷ tỷ, hôm nay hai người này đều rất kỳ quái.

Chỉ với đầu óc này của Úy Tuệ, coi như nghĩ đến đầu đầu cũng nghĩ không ra được chuyện trong đó, dứt khoát không nghĩ nữa.

Cũng may, thời gian ba ngày trôi qua rất nhanh.

Sau khi vào cung, nàng chỉ cần canh chừng Úy Như Tuyết khắp nơi, nhất định có thể tìm ra được dấu vết.

Nhưng không ngờ hôm đó, sáng sớm đã không thấy mặt mũi Úy Như Tuyết đâu.

Nói là Thái tử phái xe đón Đại tiểu thư vào cung trước.

Vì thế, Úy Tuệ buồn bực không thôi, cũng không phải vì Thái tử đón nàng ấy mà không đón mình, mà là nha đầu kia thế nhưng không mang theo mình đi chung, hơn nữa, lúc nào thì nàng ấy và Thái tử có quan hệ tốt như vậy rồi hả? Vậy mà nhiều lần giả bộ với nàng.

Trên đường, cùng đi chung một chiếc xe ngựa với Vân Phượng Kiều, ánh mắt cô nương này nhìn mình, tất cả đều là oán hận thêm đồng tình.

Chắc là thấy vẻ mặt Úy Tuệ khó chịu, một đường không nói chuyện, cuối cùng Vân Phượng Kiều kiềm nén không được mở miệng trước, vừa mở miệng chính là quở trách Úy Như Tuyết, khiến Úy Tuệ cho rằng nàng ta vẫn đứng chung một chiến tuyến với nàng.

“Tuệ muội muội, tại sao chuyện lại có thể như vậy? Thế nhưng Thái tử đặc biệt phái người đến đón Đại tiểu thư mà lại không đón người?”

Liên quan đến người đánh rắm à? Úy Tuệ cho nàng một ánh mắt xen vào chuyện của người khác.

Vân Phượng Kiều cũng không nhìn kỹ, chỉ cho rằng nàng đang tức giận Úy Như Tuyết, lại nói: “Theo ta thấy, có phải người truyền lời nghĩ sai rồi hay không, vốn là muốn đón Tuệ muội muội, kết quả lại đón nhầm Đại tiểu thư, nhưng Đại tiểu thư cũng thật là, tại sao nàng ta lại có thể biết sai mà vẫn làm theo, ngồi xe của Thái tử chứ?”

“Ai, người muốn nói lên điều gì?” Nàng ôn ào làm Úy Tuệ không ngắm phong cảnh ngoài cửa sổ được.

Vân Phượng Kiều bắt đầu dĩ cười: “Tuệ muội muội, ta chỉ sốt ruột thay người, người xem, người ta đều đã khi dễ đến trên đầu người rồi mà người vẫn cứ thờ ơ. Người không biết sao? Hôm nay Hoàng hậu nương nương mở tiệc chiêu đãi các thiên kim, người có lòng đều biết là vì tuyển chọn hai vị trắc phi thích hợp trong đó cho Thái tử đấy.”

“À.” Không trách được cô nương này lại trang điểm cho mình tựa như hoa.

“Người cũng muốn làm trắc phi của Thái tử sao?” Úy Tuệ ngược mắt nhìn nàng ta.

Vân Phượng Kiều ngừng một chút, khuôn mặt đỏ bừng, rũ mắt xuống nói: “Sao có thể chứ? Ta... Ta không xứng với Thái tử.”

“Mặc dù không xứng, nhưng trong lòng vẫn là muốn đúng không?” Úy Tuệ buồn cười, trách không được Úy Vân Kiệt có thể liếc mắt một cái là có thể nhìn ra tâm tư của mình, tất cả tâm tư của cô nương này cũng đều viết ở trên mặt rồi.

“Thái tử điện hạ là nhân trung long phượng, dĩ nhiên là đối tượng lý tưởng của tất cả các cô nương tha thiết ước mơ.” Vân Phượng Kiều cũng không che giấu.

Điểm này cũng làm cho Úy Tuệ có chút thay đổi cách nhìn: “A, vậy người cố gắng nỗ lực, nói không chừng có cơ hội.” Làm nha đầu thông phòng của Thái tử điện hạ.

Nửa đoạn sau nàng không nói ra, nhưng với trí nhớ ít ỏi nói cho nàng biết, nếu Thái tử có một chút tâm tư với nàng ta thì nàng ta cũng không như hiện giờ, còn phải mượn Úy Tuệ nàng mới có cơ hội đến gần Thái tử.

Vân Phượng Kiều nghe nói, trong mắt hiện lên vẻ vui mừng, vội vàng nói: “Tuệ muội muội coi trọng rồi. Chỉ là nếu ta có thể ngồi lên vị trí trắc phi, ngày khác nhất định có thể giúp Tuệ muội muội ngồi lên vị trí Thái tử phi, Hoàng hậu tương lai...”

“Dừng lại.” Nếu nói thêm nữa thì da gà của Úy Tuệ đều nổi lên hết rồi.

“Xin lỗi, bản tiểu thư không có hứng thú với cung đấu.”

Còn Thái tử phi, Hoàng hậu... Có thể ngồi lên hai vị trí này, vậy phải hy sinh bao nhiêu tâm huyết nha, huống chi, nàng tự biết mình, một cô nương ngu ngốc, đến lúc đó cũng chỉ có thể làm vật hy sinh thôi.

Giống như trong nguyên thư, nguyên chủ là một nữ phụ bị thống làm giá y cho người khác (ý chỉ làm sẵn cho người khác đến hưởng), cuối cùng mình phải chết thảm mà còn liên lụy đến người khác nữa.

“Cái gì?” Vân Phượng Kiều không hiểu ý nàng, niên đại này còn chưa có từ cung đấu.

Úy Tuệ ngáp một cái, khoát tay nói: “Ta không có hứng thú với Thái tử, lại càng không có hứng thú với Thái tử phi, còn trắc phi thì đi gặp quỷ đi.”

Vân Phượng Kiều nghe vậy thì sững sờ, trong lòng vừa mừng vừa sợ.

Kinh hãi là cả kinh thành này ai cũng biết Úy Tuệ yêu Thái tử, bởi vì có sự tồn tại của nàng mà ngăn trở con đường theo đuổi Thái tử của biết bao thiên kim danh môn, điều này cũng làm cho nàng bớt nhiều phiền toái.

Nhưng nếu nàng không thích Thái tử, như vậy, trái tim của những nữ nhân kia sợ là tro tàn lại cháy rồi. Đến lúc đó nàng chỉ là một cô nữ (bé gái mồ côi) nhỏ nhỏ của Vân gia, làm sao có ưu thế để lọt vào mắt xanh của Thái tử chứ?

Vui chính là, xem ra Úy Tuệ thật sự buông tha Thái tử, đối với một nữ nhân mà nói, mất đi một tình địch luôn là tốt nhất.

“Sẽ không phải vì Thái tử đột nhiên đối tốt với Đại tiểu thư như thế nên Tuệ muội muội mới giận chứ?”

“Vân biểu tỳ, đừng ở đây xúi giục nữa. Thái tử đang ở trong cung, nói không chừng lát nữa có thể gặp được, nếu người muốn chiếm giữ một vị trí bên cạnh hắn thì nỗ lực hơn nữa, dựa vào bản lĩnh của bản thân, nhưng không được phép nói xấu sau lưng người khác nữa.”

Đột nhiên, thân thể Úy Tuệ đề sát vào mặt nàng ta, híp mắt ác liệt nói nhỏ: “Nói cho người biết, Đại tỳ của ta tỳ rất quái gở, đối với người nàng không thích, từ trước đến nay thích...”

Nàng làm thủ thế cắt ngang.

Tim Vân Phượng Kiều nhảy lên: “Cái gì?”

“Chặt tay.” Úy Tuệ liếc nàng, giải thích: “Người chưa nghe nói qua sao? Trong viện của nàng, có một tiểu nha đầu không nghe lời, đã bị nàng chặt hai tay?”

“Không có.” Khi đó, Vân Phượng Kiều còn chưa trở về phủ, dĩ nhiên không biết.

Mà cho tới nay, các nàng và Úy Như Tuyết cùng xuất hiện tương đối ít, đều cho rằng nàng ta giống như trước kia, hèn mọn giống như cây cỏ dại, trốn trong viện nho nhỏ của mình.

Ai lại đi chú ý tới một cây cỏ dại chứ? Trừ bỏ Úy Tuệ trước kia.

“Nàng thật sự chặt hai tay của nha hoàn?” Chuyện này, nếu Úy lão phu nhân biết rõ, nên xử lý thế nào đây nhỉ? Đột nhiên Vân Phượng Kiều nghĩ tới chuyện này, đáy mắt hiện lên tính kẻ cười lạnh.

Úy Tuệ bị ánh mắt của nàng làm cho tâm can run lên, nàng vốn muốn nói đùa, không ngờ cô nương này cũng không phải người lương thiện gì.

“Được rồi, khuyên người một câu, Đại tỳ tỳ không phải dễ chọc, đừng không có chuyện gì mà tìm chết.”

Vân Phượng Kiều bĩu môi, đều nói Nhị tiểu thư đỗi tính, hôm nay xem ra, quả thật như thế.

Nhát gan ngay cả nàng cũng không vừa mắt, một Đại tiểu thư ngu dại thì làm được gì?

“Được, đa tạ Tuệ muội muội nhắc nhở, ta tuyệt không chọc giận nàng ta.”

Úy Tuệ liếc nàng, cũng biết lời của mình có chút dư thừa, không khỏi mặc niệm cho nha đầu này, đồng thời hơi có lỗi với Úy Như Tuyết, thật xin lỗi nha, lại cho tỳ thêm phiền phức rồi.

Xe ngựa chạy một đường tới cửa cung mới ngừng lại.

Úy Tuệ nhanh chóng xuống xe, cô nương Vân Phượng Kiều cùng đứng đợi, kiêu cách khiến cho người khác nổi da gà mà.

“Tuệ.”

Mới vừa xuống xe thì nghe được có người gọi mình.

Nàng vừa quay đầu lại, chỉ thấy Lâm Y Y vén rèm xe lên, lộ đầu ra ngoài xe kêu nàng.

Trong nháy mắt tâm tình Úy Tuệ tốt lên, cũng ngoắc nàng.

Sau khi Vân Phượng Kiều xuống xe, ngoan ngoãn đứng bên cạnh nàng, cũng gật đầu với Lâm Y Y.

Lâm Y Y cũng cười với nàng.

“Vô Song đâu?” Úy Tuệ hỏi.

Lâm Y Y nhìn bốn phía: “Nha đầu kia cực kỳ lè mề, sợ là phải đợi một lát rồi, chúng ta vào trước thôi.”

“Đợi chút đi.” Úy Tuệ không muốn đi cùng Vân Phượng Kiều nên nói với nàng: “Vân biểu tở, người vào trước đi, chúng ta còn phải đợi một tở muối nữa rồi mới vào.”

“Không vội, là Vô Song à, ta cũng đã lâu rồi không gặp nàng ấy, cùng đợi vậy.” Vân Phượng Kiều dịu dàng nói.

Úy Tuệ nhíu chặt mày, vừa muốn cự tuyệt, xe ngựa Lục Vô Song từ xa chạy tới, song song còn có thêm hai chiếc nữa.

Ba chiếc xe ngựa giống như tranh đua, vội vàng chạy về phía trước, tốc độ nhanh đến dọa người.

“Không tốt.” Mắt thấy có chiếc xe ngựa nhắm thẳng vọt tới chỗ mình, Lâm Y Y kêu to, kéo Úy Tuệ tránh sang bên cạnh.

Nhưng không ngờ ánh mắt Vân Phượng Kiều lạnh lẽo, gần như là theo bản năng đưa tay đẩy lưng Úy Tuệ một cái.

Cái đẩy này khiến Úy Tuệ lão đảo, bởi vì quán tính nên kéo theo Lâm Y Y.

Gần như hai người cùng ngã xuống, mà chiếc xe ngựa ở phía xa hất lên cao, muốn đập lên hai người.

Chương 78

Kinh Hãi

Trong nháy mắt Úy Tuệ chỉ cảm thấy một luồng khí lạnh chạy từ lòng bàn chân tới lên đỉnh đầu, trong đầu vo ve, chỉ chờ đau đón trên người khi con ngựa kia giẫm lên.

Nhưng không ngờ thắt lưng căng thẳng, cả người bay lên trời, bên tai là gió nhẹ lành lạnh, chớp mũi quanh quần hơi thở quen thuộc của nam nhân.

Nàng mở mắt ra, đối diện là đôi mắt mị hoặc tràn ngập ý cười.

Nàng lui về phía sau, sức lực ngang hông lại đột nhiên buộc chặt, đến nỗi thân thể hai người chặt chẽ dán vào nhau, thậm chí nàng có thể cảm nhận được nhiệt độ cơ thể hắn.

Hu hu, có thể thân mật chút nữa hay không? Có thể cầu huyết chút nữa hay không? Vậy mà mang theo nàng xoay tròn một vòng trên không trung rồi ưu nhã rơi xuống đất.

Đây không phải là tình huống cầu huyết nhất trong phim truyền hình cầu huyết hay sao?

Trước kia, mỗi lần nhìn thấy tình cảnh này thì nàng luôn nhin không được muốn châm chọc, hiện giờ, nữ nhân trong ngực nam nhân đối lại là mình, sao lại có loại cảm giác chưa thỏa mãn vậy chứ?

“Thật sự khiến người khác lo lắng mà.” Rơi xuống đất, Úy Vân Kiệt quên lấy bàn tay phủ trên eo nàng ra, đôi mắt tràn đầy bất đắc dĩ nhìn nàng.

Úy Tuệ tựa vào trong ngực hắn, đôi tay vẫn níu lấy vạt áo trước ngực hắn như cũ, đôi mắt xéch lên, tràn ngập nghi ngờ nhìn hắn.

“Tại sao lại là huynh? Có phải mỗi ngày huynh đều theo dõi ta không?”

Úy Vân Kiệt liếc nàng, đưa tay khẽ phui phui cổ tay của nàng: “Nói cái gì, trước buông ra rồi nói được không? Mọii như vậy rất dễ khiến người khác hiểu lầm.”

Hiểu lầm? Úy Tuệ nhìn ánh mắt mị hoặc của hắn, chợt rút tay về, luống cuống nhìn bốn phía, khụ khụ, quả nhiên đều đang nhìn bọn họ.

Thấy Úy Như Tuyết đứng bên cạnh Lâm Y Y thì đoán được nàng đã cứu Lâm Y Y, trong lòng Úy Tuệ thầm biết ơn, nhưng lại tò mò.

“Các người... Ồ, tỷ, không phải tỷ đã được Thái tử đón đi sao?”

“A, vừa vặn có chút việc.” Úy Như Tuyết trả lời luôn đơn giản rõ ràng, trả lời cũng như không trả lời vậy.

Úy Tuệ âm thầm trừng mắt.

“Tuệ, mọii không sao chứ??” Xe ngựa của Lục Vô Song dừng ở trước mặt, nàng luống cuống không kịp xuống xe hỏi.

Úy Tuệ lắc đầu, mà trong chiếc xe ngựa khác dừng ở phía sau cũng có một tiểu mỹ nhân duyên dáng bước xuống, nhìn thấy Úy Tuệ là vẻ mặt khinh thường.

Úy Tuệ không biết nàng, tự nhiên lười để ý đến nàng.

Mà lúc này, chiếc xe ngựa chạy nhanh xông tới lúc này rất cuộc cũng dừng lại trong góc đường, Quân Tiên Nhi chui ra khỏi xe, tóc tai rối bời, nhếch nhác không chịu nổi.

“Lại là mày nha đầu chết tiệt kia? Nhất định nàng ta cố ý.” Trong đôi mắt của Úy Tuệ lập tức phát hỏa, ghét nhất những thứ thiên kim đại tiểu thư kiêu căng coi mạng người như cỏ rác này.

Vừa rồi nếu không phải Úy Vân Kiệt và Úy Như Tuyết kịp thời cứu nàng và Lâm Y Y, thì không bị giẫm chết cũng chắc chắn tàn phế.

Nàng nhìn rất rõ, xe ngựa kia là xông về phía hai nàng, a, không, nói chính xác là xông tới nàng, Lâm Y Y vì kéo mình, kết quả cũng lâm vào nguy hiểm.

Nhớ tới, nàng nổi giận đùng đùng, muốn tìm Quân Tiên Nhi tính sổ.

“Đợi chút.” Úy Như Tuyết kéo nàng: “Xe ngựa của người ta chạy tới, muội tránh đi là được. Tránh không kịp là do muội không có bản lĩnh thôi.”

“Ặc.” Úy Tuệ bị ghen: “Nhanh như vậy thì sao ta có thể tránh kịp chứ?”

Lời vừa ra khỏi miệng, trong đầu nàng chợt thoáng qua một hình ảnh, Lâm Y Y kéo nàng tránh sang bên cạnh, nếu như nói là có thể tránh được, nhưng đột nhiên nàng lại bị té nghiêng qua, liên lụy Lâm Y Y cũng ngã xuống, lúc này mới có nguy hiểm.

Mà bây giờ nghĩ lại, nàng cũng không phải tự mình té xuống, mà rõ ràng có người ở sau lưng đẩy nàng.

Người này không cần phải nói, nàng cũng biết.

Nàng quay đầu lại, nhìn Vân Phượng Kiều ngây ra như phỗng, ánh mắt lạnh lẽo: “Vân biểu tử, ngươi xuống tay nặng thật đấy?”

Vừa rồi chỉ có ba người các nàng ở đây, trừ Vân Phượng Kiều sẽ làm chuyện đó ra thì không thể tìm được người thứ tư.

Hình như Vân Phượng Kiều còn đắm chìm trong tình huống nguy hiểm vừa rồi, vẻ mặt hoảng hốt, cơ thể cũng phát run: “Tuệ muội muội, ngươi không sao chứ? Vừa rồi làm ta sợ muốn chết, ta muốn kéo ngươi lại, nhưng giữ không chặt, hu hu, may mà Đại tiểu thư cứu ngươi, nếu không ngươi có mệnh hệ nào, ta cũng không sống nổi, riêng chỗ tổ mẫu, ta cũng không có cách nào giao phó.”

Hoảng sợ biến thành run rẩy, lời nói ra lại có trật tự, hơn nữa ý tứ rất rõ ràng, giải thích tốt nhất cho việc vừa rồi vì sao đã đẩy Úy Tuệ, tự nhiên nàng nói muốn kéo nhưng giữ không chặt.

“Hả? Ngươi muốn kéo ta? Trách không được ta và Y Y thiếu chút nữa ngã sấp xuống.”

“Thật xin lỗi, ta... ta thật sự là thành sự thì ít mà bại sự có thừa mà.” Vân Phượng Kiều ảo não cắn môi, nước mắt đều tràn ra.

Úy Tuệ trừng mắt, nha đầu này là phái diễn kỹ à.

Nhưng hiện tại nàng không có chứng cứ, không thể nói nàng ta đầy được.

“Được rồi, người cũng đừng khóc, cũng may Tuệ không có việc gì.” Úy Như Tuyết đứng bên cạnh nói, giọng nói tuy nhẹ lại lộ ra sự lạnh lùng sắc bén nói không nên lời, khiến cho trái tim Vân Phượng Kiều run lên, theo bản năng nhìn Úy Như Tuyết vài lần.

Ở mấy lần này, nàng nhạy cảm phát hiện Úy Như Tuyết khác biệt.

Đầu tiên là khí chất toàn thân, mặc dù mặc xiêm y tầm thường nhất, thế nhưng mặc trên người nàng lại lộ ra khí chất không cùng một dạng, lãnh ngạo, thoải mái, còn có tao nhã và tự phụ.

Còn nữa, chính là đôi mắt đó, trước kia chỉ thấy ngu dại và hèn mọn nhất gan, mà nay, ánh mắt cực kỳ đen sáng, tối tăm không gọn sáng, thâm thúy như đêm, không nhìn thấy đáy.

Lại không hiểu sao không dám cùng nhau đối mặt.

Đúng, thậm chí Vân Phượng Kiều nàng khi liếc mắt nhìn nhau với Đại tiểu thư hèn mọn như cỏ rác trong Úy phủ cũng có chút sợ sệt.

Vân Phượng Kiều không khỏi ảo não, trong lòng dâng lên không cam lòng, bĩu môi, hừ nói: “Tuyết muội muội, người gặp chuyện vui tinh thần thoải mái, xem khí sắc của Tuyết muội muội, thật đúng là không phải tốt bình thường. Đúng rồi, có chuyện gì gấp mà lại bỏ lại Thái tử điện hạ làm một mình vậy?”

“Bí mật.” Úy Như Tuyết lạnh nhạt ném hai chữ cho nàng, xoay người đi tới cửa cung.

Úy Tuệ quay đầu nhìn, đã không còn thấy bóng dáng Úy Vân Kiệt, mồ hôi rơi tí tách, hẳn có thuật ẩn thân sao? Nàng không phát giác được hẳn biến mất lúc nào.

“Còn không đuổi theo, còn muốn làm bạn với sói sao?” Úy Như Tuyết đi xa, lạnh lạnh ném tới một câu.

Úy Tuệ ‘a’ một tiếng, vội vàng lôi Lâm Y Y và Lục Vô Song đuổi theo nàng.

Mà Vân Phượng Kiều bị lạnh nhạt ở phía sau, vẻ mặt xanh mét, mặc dù muốn giả bộ hiền lành, nhưng vẻ mặt cũng cứng ngắt khó coi.

Một bên, Thủy gia Đại tiểu thư Thủy Linh Nhi đồng tình liếc nàng một cái, ngược lại, thân thiện đi tới gọi Quân Tiên Nhi cách đó không xa.

“Tiên Nhi muội muội, thật khéo.”

Ở đâu ra khéo? Nàng đứng ở đây đã lâu có được hay không?

Chờ sau khi đoàn người Úy Tuệ rời đi, chân Quân Tiên Nhi mới không còn run rẩy nữa.

Nói thật, vừa rồi nàng cũng bị hù chết, rõ ràng chỉ không muốn cho nha đầu Lục Vô Song chết tiết kia đặc ý, chỉ muốn đuổi kịp và vượt qua nàng ta mà thôi, nhưng ai biết con ngựa đột nhiên bị giật mình, thiếu chút nữa gây ra thảm họa.

Ừm, vừa mới nhìn thấy bộ dạng muốn ăn thịt nàng của nha đầu Úy Tuệ chết tiết kia, nàng thật sự bị dọa đến lòng bàn chân nhũn ra, hình ảnh lần trước bị trêu chọc trong tửu lâu, về sau trở thành cơn ác mộng không chỉ một lần của nàng.

Nàng thề, nếu biết Úy Tuệ ở đằng trước, nàng quyết định không chạy tới trước rồi.

Cả đời không nhìn thấy ôn thần này, nàng cũng bằng lòng.

“Sao vậy? Nhìn khuôn mặt muội trắng bệch, lại còn xuất mồ hôi nữa?” Thủy Linh Nhi đi tới bên cạnh nàng, quan tâm lấy khăn ra, xoa mồ hôi trên trán cho nàng, sau đó thân thiết nắm tay nàng lại hoảng hốt.

“Sao tay cũng lạnh như vậy? Tiên Nhi muội muội, muội không sao chứ?”

Quân Tiên Nhi lắc đầu, cảm kích nhìn nàng: “Ta không sao, tim chỉ đập nhanh thôi.”

“A, cũng khó trách, vừa rồi ngựa bị sợ hãi, muội cũng sợ hãi?” Thủy Linh Nhi trấn an vỗ vỗ vai của nàng: “Không sao, đều qua rồi.”

“Ừ.” Quân Tiên Nhi hít sâu một hơi, ổn định cảm xúc, mới nói: “Thủy tỷ tỷ, chúng ta cũng vào thôi.”

“Ừ.” Thủy Linh Nhi gật đầu, một tay đỡ tay của nàng, giống như tùy ý hỏi: “Đúng rồi, hôm nay Quân tướng quân có đến không?”

“Hắn à?” Vừa nghĩ tới Quân Phi Sắc, đáy mắt Quân Tiên Nhi hiện lên vẻ xấu hổ, nhưng miệng nhỏ khê bĩu, bất mãn nói: “Ai biết được? Năm đó đi đóng giữ biên cương, vừa đi đã mấy năm, sau khi trở về đều cho rằng, có thể theo bồi ta... nương, nào biết cả ngày không thấy hắn ở nhà.”

Tính tính toán toán, trừ hôm đó dây dưa không ngớt xin hắn ra ngoài đi dạo ra, về sau, thậm chí ngay cả mặt của hắn nàng cũng chưa sờ qua, miễn bàn đến những cái khác.

“À.” Thủy Linh Nhi hơi thất vọng, nhưng nghĩ lại, hôm nay Hoàng hậu nương nương mở tiệc chiêu đãi các thiên kim tiểu thư của các đại gia tộc, trên thực tế là có ý tuyển phi cho các vị Hoàng tử đã đến tuổi trong Hoàng tộc.

Mà Quân Phi Sắc, mặc dù không phải Hoàng tử, nhưng cũng đến tuổi thành thân, tỷ tỷ lại là Hoàng phi được sủng ái nhất, nghe nói Hoàng thượng có ý ban cho hắn một mối hôn sự tốt đấy.

Nghĩ đến chỗ này, Thủy Linh Nhi không tự chủ vuốt ve tóc mai, nàng không muốn gả vào Hoàng gia, lại đặc biệt nhìn trúng vị Thần Võ Đại tướng quân đột nhiên xông vào giới quý tộc của Đại Chu này.

Vân Phượng Kiều buồn bực đăm người Úy Tuệ bỏ lại nàng đi thẳng, sự tự ái còn sót lại khiến nàng không có đuổi theo.

Nhưng thất thần trong chốc lát, nàng lại hồi hận đến tím ruột.

Hoàng hậu chỉ cấp thiệp mời cho ba vị tiểu thư Úy gia.

Úy Minh Châu cử chỉ điên rồ không thể tới, nhưng Nghiêm thị vẫn lấy thiệp của nàng ta, dĩ nhiên sẽ không dễ dàng cho nàng.

Mà nàng, sáng sớm tới lấy lòng Úy Tuệ, chính là hy vọng có thể theo sau nàng trà trộn vào trong cung.

Chỉ cần có thể đi vào, chuyện sau đó thì dễ làm.

Mặc dù tư sắc của Vân Phượng Kiều nàng so ra kém Úy Tuệ xinh đẹp thiên tư quốc sắc (sắc nước hương trời) bực này, nhưng nếu so với dung mạo của Úy Như Tuyết, nàng tuyệt đối có lòng tin.

Hơn nữa, mấy năm nay sống nhờ Úy phủ, tử muội Úy gia xao lãng cầm kỳ thi họa, nhưng nàng lại học mọi thứ, Úy lão bà còn mời danh sư, mọi người đều rất thương thức nàng.

Chỉ tiếc, tâm cao ngất, thân lại thấp hèn.

Vốn Vân gia cũng là đại gia quý tộc, đáng tiếc lại dung không được một cô nữ như nàng.

Nếu không thì...

Nghĩ tới mấy năm nay mình và mẫu thân chịu đựng thờ ơ và khuất nhục, trái tim Vân Phượng Kiều hung ác, trên mặt lại treo ý cười hèn mọn, đuổi tới hai người phía trước.

“Thủy đại tiểu thư, Quân nhị tiểu thư.”

Giọng nói nàng dịu dàng mảnh mai, thành công khiến hai vị cô nương dừng bước.

“Ngươi là?” Quân Tiên Thi chưa từng gặp nàng, tò mò hỏi.

Vân Phượng Kiều rũ mắt, khẽ cắn môi, bộ dáng hết sức đáng thương: “Dân nữ là Vân Phượng Kiều.”

“Không phải ngươi cùng đến với tên ôn thần kia sao?” Quân Tiên Nhi đột nhiên sinh cảnh giác.